

det, kunde have overvejet det saaledes, at de kunde have ændret det efter deres Ønske, naar de dog ere inde paa, at Tanken er rigtig. Jeg synes altsaa ikke, at Henvisningen til, at Ændringsforslaget er improviseret, er en tilstrækkelig Afvisningsgrund; thi hvis det skulde være saa, ere vi ulykkelig stillede, saa kunne Medlemmer ikke ved privat Initiativ stille Ændringsforslag; thi alle Ændringsforslag ere saa at sige i Virkeligheden improviserede. Den ærede Ordfører for Mindretallet kom ganske rigtig ind paa at henvise til den Lighed, der er mellem dette Ændringsforslag, for saa vidt det kun er Indsættelsen lige over for Justitsministerens Modstand, der begrunder, at Flertallet er imod det og et andet Forslag, idet der er Udsigt til, at dette Ændringsforslag skal nyde samme Skæbne som Ændringsforslaget om Arbejdsfrihed paa Valgdagen. Der talte ved 2den Behandling af Valgkresloven en Ytring fra den Plads ved Siden af mig (Bertelsen, Hjørring Amts 5te Valgkres). Det ærede Medlem undrede sig over, at den Ændring, der var stillet til Valgkresloven om at faa Valgdagen fri, syntes at være hjemløs. Det Ord hjemløs slog ned i mig, og jeg tænkte, at de ærede Medlemmer skulde virkelig undersøge og ransage deres eget Hjerte; gentalde sig i Erindringer, hvorledes Forslaget er blevet hjemløst. Naar en Fader forkynder sit Barn, fordi faldte Benner, der ikke ville hans bedste, forlede ham dertil, og han saa bagefter træffer det samme Barn i hjælpeløs og hjemløs Tilstand og siger: Herre Gud, hvor kan det være, at dette Barn er hjemløst, saa vil et hvert fornuftigt Menneſte sige til Faderen: Det er din Skyld, at det er hjemløst. Hvis Flertallet, der har behandlet Valgdagsfriheden paa den Maade, nu overrastes over at finde den hjemløs, efter at de have udstudt den, hvor den hørte hjemme lige saa godt som Grundlovsdagen, og efter at de have begaaet det lige over for Valgdagens Frihed, saa synes jeg, de skulde betænke sig paa, hvis de have noget til overs for Ændringsforslaget, ogsaa nu at gøre den Tanke hjemløs. Jeg har ment ikke at kunne undlade at gøre disse Bemærkninger, selvfølgelig ikke i mindste Maade, fordi jeg ikke har fundet, at Mindretallets Ordfører har begrundet vor Stilling fuldstændig, men kun lige over for den mærkelige Stilling, som Udvalgets Ordfører har indtaget med Hensyn til den faktiske Tilstand, der er til Stede.

Ordføreren (M. Jensen): Lige over for den ærede sidste Taler skal jeg kun ganske

kort sige, at naar han var i Tvivl om, hvad jeg vilde gøre eller ikke gøre, hvis man kunde faa denne Foranstaltning, saa har han ingen Grund dertil efter mine Udtalelser. Der foreligger ikke andet og mere og heller ikke noget nyt i, hvad det ærede Medlem har udtalt, og naar jeg fremdeles maa fraraade at stemme for Ændringsforslaget, er min Stilling givet, og jeg har tidligere begrundet den.

Colbing: Jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at den ærede Ordfører for Mindretallet (S. C. Christensen) efter min Formening svæver i en Vildfarelse, naar han tror, at Kommunerne ville være taknemmelige over at faa Vighuse, som skulle bruges til Hensættelse af Lig af Folk, der ere døde af epidemiske Sygdomme, thi det vilde vær temmelig uhyggeligt for andre, der søge Kirken og Kirkegaarden for at begrave Lig af Folk, som ikke ere døde af en epidemisk Sygdom, at stænges inde i et forholdsviſt lille Lokale, hvor der staaer Lig af Folk, som ere døde af Sygdomme; der ere smittebærende, og næsten mest smittebærende, efter at Døden er indtraadt. Jeg mener derfor, at selv om vi alle kunne være enige om, og deri er jeg ogsaa enig, at det vilde være et stort Fremſkridt, om der kom et Lovforslag om, at der til enhver Kirke skal høre et efter Sognets Størrelse afsættet Vighus, saa mener jeg dog, at vi ogsaa alle kunne være enige om, at de Vighuse, som her er Tale om, ville komme af sig selv, og de kunne komme meget hurtigt til Stede, naar en Epidemii begynder at faa Indpas i et Sogn. Efter min Mening bør de ikke lægges paa Kirkegaardene, men i Nærheden deraf paa høje og fri Punter, og bestaa, som mange andre Steder, af frit svævende Tagbygninger uden Sideflader, under hvilke der kan staa flere Lig, saa mange, som man mener, der skal være Plads til. De bør ligge paa et højt Punkt, saa Vinden og Blæstforholdene kunne bære Smitten bort over Hovederne paa de Beboere, der søge Kirken og Kirkegaarden. Det var saaledes Tilfældet her i København — det ved den ærede Ordfører ikke — under den Koleraepidemi i 1853, da bleve de fleste Lig stilet ikke bragte hen i de Vighuse, der ligge ved Siden af Kirkerne, tværtimod, de bleve førte ud paa selve Kirkegaarden og stillede op ved Siden af hinanden. De simplere Folk begravedes i store Fællesgrave, de mere bemidlede sit Lov til at staa paa et særregent dertil udvalgt Sted, indtil Begravelsen kunde finde Sted. Jeg vil altsaa raade til at stemme mod dette Ændringsforslag. — Naar